

Arrest

nr. 274 991 van 5 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat L. RECTOR en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Richard Toll in 1985.

Op 22 december 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op bezoek van een vriend.

Op 23 januari 2017 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende hierop op 5 januari 2018 een tweede aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), die op 6 maart 2018 opnieuw werd geweigerd door de bevoegde gemachtigde.

Op 19 juni 2018 is de verzoekende partij te Senegal in het huwelijk getreden met dhr. D. E., van Belgische nationaliteit.

Op 2 juli 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 3 december 2018 werd een visum lang verblijf aan de verzoekende partij toegestaan.

Op 16 januari 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 januari 2019 verleende het parket van de procureur des Konings evenwel een negatief advies voor de registratie van het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij, om reden van schijnrelatie.

Op 30 januari 2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek vervolgens het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij te erkennen.

Op 7 december 2021 werd de verzoekende partij vervolgens een schrijven betekend, betreffende het onderzoek naar de gebeurlijke beëindiging of intrekking van haar verblijfsrecht. Hierop maakte de verzoekende partij verscheidene stavingstukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 4 maart 2022 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de intrekking van het verblijfsrecht op grond van artikel 74/20 van de wet van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: L. Voorna(a)m(en): D. Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...)1985 Geboorteplaats: Richard Toll

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht na het bekomen van een visum gezinshereniging op 03.12.2018 in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende echtgenoot, E. D. A. (54.01.21 251-66), van Belgische nationaliteit. Betrokkene werd op 16.01.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Senegal op 19.06.2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte dient te worden opgemerkt dat er bij de aflevering van het visum gezinshereniging geen onderzoek werd gevoerd naar de motieven van het huwelijk. Pas na aankomst van betrokkene in België werd door het parket van Leuven overgegaan tot een onderzoek.

Op 22.01.2019 verleent het parket van Leuven een negatief advies voor de registratie van het huwelijk, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek op 30.01.2019 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Het parket baseert haar advies op de volgende gegevens:

- Er is een leeftijdsverschil van 33 jaar tussen betrokkenen
- Er worden geen bewijzen bijgebracht van het onderhouden van contacten tussen betrokkenen.
- Mijnheer kondigt naar aanleiding van zijn verhoor aan deze te zullen bezorgen, doch ging daartoe niet over
- Mijnheer geeft zeer weinig informatie over de manier waarop hij zijn echtgenote leerde kennen. Hij zegt enkel dat dit was naar aanleiding van een reis die hij maakte met een Senegalese vriend in november 2014. Hij leerde haar kennen bij haar familie.
- Mijnheer is hierna eenmaal naar Senegal geweest voor de voorbereiding van het huwelijk en verbleef er toen 14 dagen. Er was een feestje bij de familie en daarna gingen ze naar de hoofdstad waar ze op hotel verbleven en waar ze inlichtingen gingen inwinnen bij de gemeente. Bij de voltrekking van het huwelijk op 19.06.2018 was hij een tiental dagen in Senegal.
- Mijnheer voegt enkele vliegtickets van reizen die hij in november-december 2016, in april 2018 en in juni 2018 maakte naar Senegal
- Er worden een beperkt aantal foto's bijgebracht van de huwelijksceremonie, doch geen andere foto's die de relatie kunnen staven.

De DVZ volgt deze analyse. Verder stelt de administratie het volgende vast:

- De weigering om het huwelijk te registreren dateert van januari 2019. Voor zover bekend hebben betrokkene en de referentiepersoon deze weigering nooit betwist
- Hoewel betrokkene op 26.11.2021 uitgenodigd werd om elementen over te maken dewelke onder meer betrekking hadden op haar gezinsband, heeft zij geen enkel stuk overgemaakt welk de vaststellingen van het parket of de onze zouden tegenspreken. Het louter feit dat betrokkene en de referentiepersoon van december 2018 tot juni 2021 op hetzelfde adres stonden gedomicilieerd, betekent niet dat zij ook effectief een duurzame levensgemeenschap hebben opgebouwd. Zij kunnen bijvoorbeeld de woning hebben gedeeld om op die wijze de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te drukken. Indien betrokkene wél aan een duurzame levensgemeenschap heeft gebouwd, dan kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer en meer overtuigende bewijsstukken kan overmaken, wat in casu niet het geval is. Dat betrokkene stukken overmaakt dewelke zij bij haar visumaanvraag ook overmaakte (een visumaanvraag en verscheidene aktes en attesten) doet aan die vaststelling geen afbreuk.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de voormelde feiten blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek en de bovenvermelde feiten het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 26.11.2021 een onderzoek overgemaakt aan de stad Tienen. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 07.12.2021. Betrokkene maakte volgende stukken over:

- Certificaten lessen Nederlands
- Attest van inburgering dd. 26.11.2020
- Loonfiches oktober 2020 tot oktober 2021 + individuele rekening en fiscale fiches inkomsten 2020
- Huwelijkscertificaat + volledig afschrift huwelijksakte + bekendmaking
- Certificaat van celibaat dd. 01.05.2018
- Domicilieattest dd. 30.05.2018
- Uittreksel geboorteregister
- Visumaanvraag
- Uittreksel strafregister Senegal
- Verklaring lidmaatschap CM
- Attest geen steun OCMW Tienen dd. 20.12.2021

Onze brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene heeft verder geen stukken meer overgemaakt.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke gevallen tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België, dat betrokkene voor zover geweten zulks nooit heeft betwist en dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat het huwelijk er wel degelijk niet enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald voert betrokkene geen enkel stuk aan welke de vaststellingen van het parket of de door ons aangehaald feiten zouden kunnen weerleggen. Het louter feit dat betrokkene en de referentiepersoon tussen december 2018 en juni 2021 op hetzelfde adres stonden ingeschreven volstaat niet als bewijs dat het huwelijk er niet enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene kwam op 17.12.2018 aan in België (cf. visumstempel). Zij verblijft thans dus iets meer dan drie jaar in het Rijk, wat een relatief korte periode is.

Gezien die relatief korte verblijfsperiode is het ook redelijk om te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Ze heeft er het merendeel van haar leven gewoond en verklaarde er bij één van haar visumaanvragen als kapster te werken. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat familiale of socioculturele banden met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder legt zij loonfiches en fiscale documenten voor waaruit blijkt dat zij tewerkgesteld is. Zij ontving nooit steun van het OCMW. Vooreerst dient daarover te worden opgemerkt dat betrokkene zich via de gezinshereniging toegang heeft kunnen verschaffen tot de Belgische arbeidsmarkt. Het feit dat betrokkene thans kan werken is aldus het product van het onrechtmatig verkregen verblijfsrecht. Verder is het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering dd. 26.11.2020 en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attesten niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De voorgelegde lidmaatschapsattesten van de CM doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd is in België dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang.

De verwerende partij licht deze exceptie als volgt toe:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het nagestreefde belang dient - conform vaste rechtspraak - rechtmatig te zijn.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloten tot de intrekking van verblijf, omwille van het feit dat dit verblijf gestoeld is op een schijnhuwelijk.

De vaststelling van schijnhuwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek werd door de verzoekende partij niet in rechte aangevochten, zodat definitief is komen vast te staan dat het buitenlandse huwelijk in België niet werd erkend, wegens strijdigheid met de openbare orde.

Verzoekende partij beroept zich in casu op haar huidige situatie, die evenwel een rechtstreeks gevolg is van de gepleegde fraude.

Het middel dient - conform vaste rechtspraak - afgewezen te worden als onontvankelijk onder het adagium nemo auditur propriam turpitudinem allegans.

Dit adagium verzet zich ertegen dat verzoekende partij een vordering instelt, om zich te beroepen op een situatie gecreëerd door eigen bedrieglijk handelen. De verzoekende partij tracht voordeel/rechten te putten uit het bedrog dat ten grondslag ligt aan een situatie die het rechtstreeks gevolg is van haar eigen bedrieglijk handelen.

Het beroep is niet ontvankelijk."

2.2. De verwerende partij stelt in bovenvermelde exceptie expliciet dat zij van oordeel is dat de verwerende partij het vereiste belang ontbeert bij het beroep nu dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht betreft, en niet het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verwerende partij mist dan ook feitelijke grondslag, en de exceptie wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweester rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweester nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweester:

- Artikel 74/ 20 § 2 van de Vreemdelingenwet

- Schending van het rechtszekerheids, vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel
- Schending van het motiveringsbeginsel
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van het evenredigheidsbeginsel

B. Schending van artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Art. 74/20. § 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.}."

2. In de bestreden beslissing is verweerster van oordeel dat verzoekster op een frauduleuze wijze verblijfsrecht in ons land zou hebben bekomen, quod non. Verzoekster betwist echter formeel dat hij onder valse voorwendselen diens verblijfsrecht bekwam

Uit de argumentatie van de bestreden beslissing mag duidelijk blijken dat zij het verblijfsrecht van verzoekster intrekken wegens de stelling dat het Openbaar Ministerie zou voorhouden dat het om een 'schijnhuwelijk' zou gaan waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten, dit zou dan verzoekster zijn, kennelijk niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap.

De burgerrechtelijke discussie omtrent het al dan niet hebben afgesloten van een "schijnhuwelijk" komt in de regel toe aan de Burgerlijke Rechtbank én niet aan de RW. Dit neemt evenwel niet weg dat de RW impliciet wel degelijk een toets dient uit te voeren in het licht van een intrekking verblijfsrecht (naar analogie: RvV 25 april 2019 nr. 220.288).

Zoals hierboven beschreven motiveert verweerster in de bestreden beslissing dat een advies werd gevraagd aan het Openbaar Ministerie waaruit zou moeten blijken dat sprake is van een schijnhuwelijk in de zin dat minstens één van de echtgenoten kennelijk aan intentie heeft tot het beogen van een duurzame levensgemeenschap, doch louter tot verblijfsrechtelijk voordeel.

Het staat verweerster uiteraard vrij om klakkeloos de inhoud van het advies van het Openbaar Ministerie over te nemen, doch:

- enerzijds moet dit dan correct gebeuren én rekening houdende met de inzake zijnde elementen eigen aan dit dossier;
- anderzijds blijft het slechts een 'advies' waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken finaal toekomt om de uiteindelijke beslissing inzake de intrekking van het verblijfsrecht te nemen middels eindverantwoordelijkheid voor haar eigen individueel onderzoek ter zake in toepassing van de relevante regelgeving.

3. Eerst én vooral moet opgemerkt worden dat het advies van het Openbaar Ministerie waarop verweerster zich baseert dateert van 30 januari 2019.

Verweerster gaat er dan ook volledig aan voorbij dat verzoekster, na het ontvangen van haar F - kaart in januari 2019, en dus ook na het advies van het Openbaar Ministerie, nog tot maart 2021, dit is ruim 2 jaar later, onder het echtelijke dak heeft gewoond.

Verzoekster verwijst naar verschillende foto's die werden genomen op diverse aangelegenheden.

Uit deze foto's mag afdoende blijken dat verzoekster en de heer E(...) elkaar echt wél graag hebben gezien. Ze waren bovendien reeds volkomen geïntegreerd in elkaars families en vriendenkring, én werden ook als gehuwd koppel aanzien door hun dichte omgeving.

Dat de relatie tussen verzoekster en de heer E(...) ondertussen beëindigd werd wil evenmin zeggen dat de bedoelingen van verzoekster en de heer E(...) er ab initio op gericht waren een duurzame levensgemeenschap af te sluiten.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt ontkent verzoekster niet dat hij ondertussen geen koppel meer vormt met de heer

Echter, de reden dat het huwelijk werd verbroken/ de relatie werd beëindigd ligt / lag niet bij verzoekster. Verzoekster heeft inderdaad de echtelijke woning verlaten, dat klopt, maar verzoekster had geen andere keuze. Zoals hierboven blijkt was de situatie ten huize onhoudbaar geworden waardoor verzoekster niet evidente beslissingen diende te nemen, voor zichzelf.

Opmerkelijk in deze is ook het tijdsverloop, samen met de houding van verweerster.

De erkenning van de huwelijksakte werd door verzoekster en de heer E(...) gevraagd in 2018/2019, ongeveer gelijktijdig met de toekenning van de F - kaart aan verzoekster.

Wanneer men kennis krijgt van het feit dat de samenwoning tussen beide partijen, na bijna 3 jaar huwelijk, beëindigd wordt vindt men het opeens belangrijk om op korte termijn een beslissing te nemen, gebaseerd op een oud advies van het Openbaar Ministerie, waarin geen rekening werd gehouden met de feiten die zich sindsdien hebben voorgedaan, met name de jarenlange samenwoning, het echtelijk geweld, etc.

Verzoekster staat perplex, én heeft zelfs het gevoel dat hij geïmagineerd wordt om hem toch maar, kost wat kost, verblijfsrecht in ons land te weigeren. Dit nota bene terwijl verzoekster volledig geïntegreerd is, hier werkt én dus ook zijn steentje bijdraagt aan de Belgische maatschappij (zie stukken die gevoegd worden in het kader van socio - economische onderzoek, én waarna verweerster verwijst in de bestreden beslissing).

4. Daarenboven gaan men volledig voorbij aan het feit dat verweerster destijds besloot om aan het huwelijk van verzoekster en de heer E(...) wél rechtsgevolgen te koppelen.

Verweerster leverde zoals reeds vermeld een F-kaart af aan verzoekster op 16 januari 2019. Alle elementen en voorwaarden van het dossier van verzoekster werden op dit ogenblik dan ook onderzocht waarna men tot het besluit kwam dat verzoekster integraal voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Door de toekenning van dit verblijfsrecht aan verzoekster op basis van haar huwelijk heeft verweerster deze huwelijksakte (incidenteel) erkend (RvV juli 2018, nr. 206 607, p. 5; RvV nr. 209.281 van 13 september 2018, p. 14).

3 jaar na het af leveren van de F-kaart en dus de initiële erkenning van het huwelijk betekende verweerster op 16 maart 2022 de intrekking van de verblijfskaart aan verzoekster. Dit louter op basis van het negatieve advies van het Parket dat reeds 3 jaar gekend was aangezien dit dateert van 30 januari 2019.

In eerdere rechtspraak oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat het "kennelijk onredelijk [is] [...] van de verwerende partij om nu plots te gaan stellen dat [verzoekster] gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie terwijl de enige informatie die voorligt de huwelijksakte is die ze zelf heeft erkend. De verwerende partij heeft het huwelijk zelf beoordeeld en toont op geen enkel punt aan dat er nu informatie voorligt die ze op dat moment niet heeft kunnen beoordelen. De beoordeling gemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen gezag van gewijsde ten aanzien van de verwerende partij " (RvV 6 juli 2018, nr. 206 607, p. 6).

C. Schending van het rechtszekerheids-, vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel

1. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315).

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. (RvS 28 januari 2008, nr. 179021)

2. Verweerster besloot plotsklaps om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken. Zulks is onredelijk aangezien de bestreden beslissing hoegenaamd geen "nieuwe inzichten" poneert, doch zich louter baseert op informatie dewelke haar allemaal reeds gekend was op 30 januari 2019.

D. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster is verweerster niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld en waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenzo mag blijken dat de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeld is op een correcte feitenvinding.

E. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Het is onzorgvuldig om 3 jaar nadat het bestuur op de hoogte werd gebracht van het advies van het Openbaar Ministerie over te gaan tot intrekking van de F-kaart van verzoekster op die basis.

F. Schending van het evenredigheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v. St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. In alle gevallen moet verweerster vooraleer zij een beslissing neemt op grond van fraude, een evenredigheidstoets uitvoeren: zij moet rekening houden met de duur van het verblijf van de Unieburger of zijn familielid in België, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten intrekking van de F-kaart van verzoekster.

G. Besluit

Verzoekster haar dossier dient individueel en zorgvuldig te worden beoordeeld, zulks is in casu hoegenaamd niet gebeurd. Bijgevolg is de overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld én waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenzo mag blijken dat de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeld is op een correcte feitenvinding.

Concluderend kan worden aangehaald dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes. De hierboven vermelde wetsbepalingen werden manifest geschonden, waardoor dit middel, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond is.

De beslissing van verweerster van 4 maart 2022 waarbij het verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken, dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet ;*
- het rechtszekerheidsbeginsel ; het vertrouwensbeginsel ;*
- het gelijkheidsbeginsel ; het motiveringsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het evenredigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat zij op een frauduleuze wijze verblijfsrecht in het Rijk heeft verworven. De verzoekende partij is van oordeel dat ten onrechte is besloten dat haar huwelijk met de Belgische onderdaan een schijnhuwelijk betrof.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Uit voormelde bepaling blijkt ondubbelzinnig dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf kan intrekken van een vreemdeling die voor het verkrijgen van dit verblijf fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar verblijf heeft bekomen op grond van een schijnhuwelijk, waarvan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek op 30.01.2019 de erkenning heeft geweigerd.

Bijgevolg is het allerminst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vast te stellen dat het verblijfsrecht in België onder valse voorwendselen werd verkregen, vermits de verzoekende partij eigenlijk nooit een familielid van een Belg is geweest, nu er geen sprake is van een waarachtig huwelijk.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij stelt verweerder vooreerst vast dat het enig middel van verzoekende partij er in essentie volledig op gericht is om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd, met name omdat er geen sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

De verzoekende partij wenst middels huidig beroep tot nietigverklaring aldus te bekomen dat zou worden vastgesteld dat haar buitenlandse huwelijk binnen de Belgische rechtsorde wel degelijk dient te worden erkend.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat onmiskenbaar een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het buitenlandse huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend kan worden (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

De verzoekende partij erkent in haar enig middel ook uitdrukkelijk de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank, doch zij meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel impliciet een toets kan uitvoeren "in het licht van een intrekking verblijfsrecht".

In de mate dat de verzoekende partij hierbij verwijst naar een arrest nr. 220.288 dd. 25.04.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt verweerder op dat de Belgische rechtsorde hoe dan ook geen precedentenwerking kent. Terwijl het betreffende arrest bovendien uitsluitend gestoeld was op een miskennis van de motiveringsplicht, met name omdat de betrokken beslissing geen voldoende motieven bevatte, dewelke de weigering van een visumaanvraag zouden kunnen onderbouwen.

Verweerder merkt in dit kader op dat uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Dienstig kan ook nog worden opgemerkt dat in de zaak waartoe het arrest nr. 220.288 dd. 25.04.2019 heeft geleid uitsluitend een negatief advies van het Openbaar Ministerie voorlag, terwijl in casu zowel de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek, als de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de erkenning van het buitenlandse huwelijk weigeren.

De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag, daar waar zij laat uitschijnen dat louter een negatief advies van het Openbaar Ministerie zou voorliggen, dat vervolgens "klakkeloos" zou zijn overgenomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Eenvoudig nazicht van de motieven van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitgebreid rekening heeft gehouden met de "elementen eigen aan dit dossier".

Verweerder benadrukt ten andere dat het allerm minst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om zich op een advies van het Openbaar Ministerie te steunen bij de vaststelling van schijnhuwelijk, inzonderheid nu uit de stukken van het dossier blijkt dat in casu inderdaad diverse opvallende elementen dienden te worden weerhouden, dewelke ook de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek noopten tot de conclusie van een schijnhuwelijk.

Aanvullend op de vaststellingen van het Openbaar Ministerie heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing nog volgende bijkomende opmerkingen geformuleerd:

- de weigering om het huwelijk te erkennen vanwege de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert reeds van januari 2019 en werd door de verzoekende partij niet in rechte aangevochten
- de verzoekende partij heeft geen enkel stuk overgemaakt welke de vaststellingen van het Openbaar Ministerie of de ambtenaar van de burgerlijke stand zouden kunnen tegenspreken. Er werden geen stukken overgemaakt met betrekking tot de eventuele gezinsband met de Belgische referentiepersoon. Aldus staat hoe dan ook vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich allerm minst heeft beperkt tot het louter herhalen van de bevindingen uit het advies van het Openbaar Ministerie.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat het advies van het Openbaar Ministerie reeds dateert van 30.01.2019, benadrukt verweerder dat met het tijdsverloop door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitdrukkelijk rekening is gehouden.

Verweerder wijst hierbij enerzijds op het feit dat pertinent wordt vastgesteld dat het opmerkelijk is dat geen beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zulks impliceert dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon hebben berust in de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk om redenen van schijnrelatie.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens zeer pertinent gewezen is op het feit dat de verzoekende partij er volstrekt met in slaagde om geloofwaardige stukken voor te leggen met betrekking tot haar beweerde gezinsband met de Belgische referentiepersoon.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij sedert 2019 nog twee jaar verder onder het echtelijke dak heeft samengewoond met de Belgische referentiepersoon (tot maart 2021), volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de loutere inschrijving op hetzelfde adres geen bewijs kan zijn voor een effectieve duurzame levensgemeenschap, nu de redenen voor een eventuele samenwoning op hetzelfde adres legio kunnen zijn (kostenbesparend, ...).

Verweerder stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift voor de eerste maal verwijst naar "verschillende foto's die werden genomen op diverse aangelegenheden".

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de betreffende stukken reeds voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter kennis waren gebracht, dit ondanks de uitdrukkelijke vraag daartoe per brief van 07.12.2021.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening kunnen houden met de betrokken foto's, dewelke pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. Verweerder beklemtoont hierbij dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Bovendien strekken de foto's van de verzoekende partij er uitsluitend toe om te horen vaststellen dat haar buitenlandse huwelijk met dhr. E. wel degelijk gericht zou geweest zijn op een duurzame levensgemeenschap, terwijl hoger reeds duidelijk werd benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich hierover uit te spreken.

Eén en ander klemt des te meer nu de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek reeds op ondubbelzinnige wijze heeft vastgesteld dat er wel degelijk sprake was van een schijnhuwelijk, waarna de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon geen beroep hebben aangetekend tegen deze beslissing.

Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat, indien de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon het oneens zouden zijn geweest met de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand betreffende de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk, zij daartoe de geëigende procedures zouden hebben aangewend.

Dat dit in casu niet is gebeurd, is uiteraard veelzeggend.

Verweerder herhaalt nogmaals dat de verzoekende partij niet ernstig kritiek kan leveren op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich zou hebben gebaseerd op "een oud

advies”, nu dit advies enerzijds aanleiding heeft gegeven tot een definitieve weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en anderzijds de verzoekende partij -ondanks de uitdrukkelijke vraag daartoe- geen geloofwaardige stukken heeft bijgebracht waaruit alsnog een oprechte gezinsband zou kunnen blijken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat alle voorgelegde stukken door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn besproken, doch dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat kennelijk nooit sprake is geweest van een oprechte intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het is dan ook pertinent onjuist om voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitsluitend rekening zou hebben gehouden met een advies uit 2019.

Ten onrechte meent de verzoekende partij tot slot nog een argument te kunnen putten uit het feit dat destijds besloten werd om 'aan het huwelijk van verzoekster en de heer E. wél rechtsgevolgen te koppelen’.

Verweerder benadrukt dat dit uiteraard de essentie van de bestreden beslissing betreft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft moeten vaststellen dat de verzoekende partij in 2019 inderdaad in het bezit is gesteld van een F-kaart, doch dat dit manifest onder valse voorwendselen is gebeurd, met name omdat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van een schijnhuwelijk.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in eerste instantie de fraude niet heeft opgemerkt, doet uiteraard geen enkele afbreuk aan het feit dat na verder onderzoek wel degelijk kan worden vastgesteld dat het buitenlandse huwelijk uitsluitend op frauduleuze intenties gestoeld was en het verblijfsrecht aldus op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet kan worden ingetrokken.

Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet ernstig ten kwade worden geduid dat de door de verzoekende partij gepleegde fraude slechts aan het licht is gekomen nadat de verzoekende partij reeds een verblijfsrecht op basis van deze fraude had bekomen.

De verzoekende partij heeft de huidige situatie slechts aan zichzelf te wijten.

In een volgend onderdeel van het enig middel acht de verzoekende partij o.a. het rechtszekerheidsbeginsel geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “plotsklaps” zou hebben besloten om het verblijfsrecht in te trekken.

Dergelijke kritiek is weinig ernstig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek op 30.01.2019 een weigeringsbeslissing heeft genomen betreffende de erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Vervolgens diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hoe dan ook een zeker tijdsverloop in acht te nemen, ten einde een eventueel beroep door de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon af te wachten. Nadat is komen vast te staan dat geen beroep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bierbeek, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens een aanvullend eigen onderzoek gevoerd.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij op 07.12.2021 werd uitgenodigd om alle nuttige elementen over te maken, dewelke onder meer betrekking hadden op de voorgehouden gezinsband met dhr. E.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vervolgens moeten vaststellen dat de verzoekende partij geen geloofwaardige stukken kon bijbrengen, waaruit zou kunnen blijken dat er wel degelijk een duurzame levensgemeenschap met dhr. E. werd nagestreefd. Terecht werd hierbij opgemerkt dat de verzoekende partij niet louter kan verwijzen naar de stukken die bij haar visumaanvraag in 2018 werden overgemaakt, nu inmiddels een negatief advies én weigeringsbeslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand waren tussengekomen.

Verweerder merkt op dat het slechts na onderzoek van de bijkomende elementen van het dossier is, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiteindelijk heeft besloten dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij inderdaad niet kan worden erkend in het Rijk, zodat ook het verblijfsrecht dat op grond van dit frauduleuze huwelijk werd bekomen, dient te worden ingetrokken.

Er is enerzijds allerminst sprake van een beslissing die “plotsklaps” zou zijn genomen, terwijl eenvoudig nazicht van de motieven van de bestreden beslissing anderzijds leert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich wel degelijk op bijkomende inzichten steunt, dewelke dateren van na het advies van het Openbaar Ministerie dd. 22.01.2019.

Gelet op het voorgaande, alsook rekening houdend met de zeer uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, kan de aangevoerde schending van het motiveringsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel al evenmin worden aangenomen.

In een laatste onderdeel van het enig middel acht de verzoekende partij het evenredigheidsbeginsel nog geschonden.

Dergelijke kritiek mist opnieuw grondslag.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 07.12.2021 een schrijven aan de verzoekende partij liet betekenen, waarbij onder uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet documenten werden opgevraagd, dewelke nuttig zouden kunnen zijn voor het onderzoek i.v.m. de eventuele intrekking van verblijf.

De bestreden beslissing maakt in dit kader uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke gevallen tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België, dat betrokkene voor zover geweten zulks nooit heeft betwist en dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat het huwelijk er wel degelijk niet enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald voert betrokkene geen enkel stuk aan welke de vaststellingen van het parket of de door ons aangehaald feiten zouden kunnen weerleggen. Het louter feit dat betrokkene en de referentiepersoon tussen december 2018 en juni 2021 op hetzelfde adres stonden ingeschreven volstaat niet als bewijs dat het huwelijk er niet enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald

Betrokkene kwam op 17.12.2018 aan in België (cf visumstempel). Zij verblijf thans dus iets meer dan drie jaar in het Rijk, wat een relatief korte periode is.

Gezien die relatief korte verblijfsperiode is het ook redelijk om te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Ze heeft er het merendeel van haar leven gewoond en verklaarde er bij één van haar visumaanvragen als kapster te werken. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat familiale of socioculturele banden met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder legt zij loonfiches en fiscale documenten voor waaruit blijkt dat zij tewerkgesteld is. Zij ontving nooit steun van het OCMW. Vooreerst dient daarover te worden opgemerkt dat betrokkene zich via de gezinshereniging toegang heeft kunnen verschaffen tot de Belgische arbeidsmarkt. Het feit dat betrokkene thans kan werken is aldus het product van het onrechtmatig verkregen verblijfsrecht. Verder is het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering dd. 26.11.2020 en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attesten niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De voorgelegde lidmaatschapsattesten van de CM doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd is in België dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staat.”

Uit voormelde overwegingen van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk volledig in overeenstemming met artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet een onderzoek heeft uitgevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

Door in haar inleidend verzoekschrift louter aan te voeren dat de bestreden beslissing “op kennelijk onredelijke wijze” tot stand zou zijn gekomen, slaagt de verzoekende partij er uiteraard niet in om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met betrekking tot het gezinsleven, de verblijfsduur in het Rijk, de economische situatie en dergelijke meer.

De verzoekende partij beweert weliswaar dat de bestreden beslissing behept zou zijn met verschillende lacunes, doch zij blijft vervolgens volkomen in gebreke om zelfs maar met een begin van bewijs aan te tonen op welke vlakken de bestreden beslissing dan wel lacunair zou zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de intrekking van verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

Artikel 42septies werd ingevoerd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde dan als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander*

onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht." In de voorbereidende werken met betrekking tot voormelde wet kan gelezen worden dat "*artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), [...] (...) , bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid*" (Parl.St., zitting 2006-2007, n 2845/001, p. 55.). Door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd deze bepaling vervangen. Het blijkt niet dat de intentie van de wetgever gewijzigd is om met deze bepaling schijnhuwelijken te beteugelen.

Vermits het huwelijk van de verzoekende partij bestempeld werd als een schijnhuwelijk, diende de verwerende partij artikel 42septies van de Vreemdelingenwet toe te passen. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet viseert immers alle gevallen van fraude zonder uitzondering en is derhalve ook van toepassing op schijnhuwelijken. Deze bepaling betreft een toepassing van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329 en RvS 28 maart 2017, nr. 237.820).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij de bevoegdheid heeft om na te gaan of het huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk betrof. Zij meent echter dat door de toekenning van het verblijfsrecht het huwelijk erkend werd door de verwerende partij en dat de verwerende partij zich niet meer kan steunen op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet laat toe het verblijf in te trekken wanneer voor het verkrijgen van de machtiging of toelating tot verblijf valse of misleidende informatie werd bijgebracht of andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het huwelijk op 30 januari 2019 niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens de vaststelling van schijnhuwelijk na onderzoek door het parket. Het motief van het schijnhuwelijk kan in redelijkheid worden beschouwd als het verstrekken van valse of misleidende informatie in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre het middel van de verzoekende partij erop gericht is om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd, met name omdat er geen sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. De rechtbank van eerste aanleg is in casu bevoegd om zich uit te spreken aangaande het bestaan van een schijnhuwelijk. Echter heeft de verzoekende partij nagelaten om beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tevens blijkt dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft overgemaakt aan de verwerende partij welke de vaststellingen van het openbaar ministerie of van de ambtenaar van de burgerlijke stand zouden kunnen tegenspreken. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich aan te sluiten bij de bevindingen van het negatief advies.

Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een F-kaart toekende aan verzoekende partij op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat de intenties van het huwelijk, dat een schijnhuwelijk blijkt te zijn pas effectief duidelijk werden na de toekenning van het verblijfsrecht. Artikel 27 van het WIPR heeft betrekking op de de plano erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. De verzoekende partij stelt tevergeefs dat de verwerende partij op haar eerdere beslissing niet kon terugkomen (cf. RvS, nr. 13.216 (c) van 11 maart 2019). Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleefte aan deze rechtspraak.

Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat het bestuur onredelijk lang gewacht heeft met het treffen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 januari 2019 beslist heeft het huwelijk niet te erkennen.

Op 26 november 2021 heeft de verwerende partij dan bij schrijven aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 december 2021, laten weten dat zij overweegt haar verblijf in te trekken op grond van artikel

74/20 van de Vreemdelingenwet en wordt verzoekende partij gevraagd alle nuttige documenten over te maken binnen een termijn van vijftien dagen. De verwerende partij diende op basis van de elementen uit het administratief dossier na te gaan of er elementen zijn waarmee rekening moet gehouden worden. Dat dit enige tijd in beslag neemt is geenszins onlogisch gelet op de hoeveelheid dossiers die de Dienst Vreemdelingenzaken te verwerken heeft en de grondigheid en zorgvuldigheid die verwacht mag worden bij het treffen van een dergelijke maatregel. Daarenboven ziet de Raad ook niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek dat het nog enige tijd geduurd heeft vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen daar zij in tussentijd van haar verblijf verder heeft kunnen genieten en dit haar aldus geen nadeel heeft berokkend.

Bovendien voorziet artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet in een termijn waarbinnen de beslissing moet worden getroffen en stelt artikel 74/20, §4 van de Vreemdelingenwet trouwens dat *“De minister of zijn gemachtigde (...) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*.

Waar verzoekende partij lijkt voor te houden dat zij helemaal niet de bedoeling had de wet te ontduiken blijkt evenwel uit het onderzoek van het parket dat zij in deze stelling niet kan gevolgd worden. In navolging van voormeld negatief advies, beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 januari 2019 het huwelijk niet te erkennen omdat het niet gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar op het bekomen van een verblijfsvergunning. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing sluit de verwerende partij zich aan bij de bevindingen van het parket en besluit: *“Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek en de bovenvermelde feiten het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”* De verwerende partij kwam niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling dat uit onderzoek blijkt dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet de intentie had de wet te ontduiken. Immers kunnen er terecht bedenkingen geplaatst worden bij het gegeven dat zij en haar echtgenoot ervoor opteerden om in Senegal te huwen terwijl ze ook een aanvraag om te huwen in België hadden kunnen doen. In dat geval echter zou hun huwelijksintentie eventueel aan een controle door de ambtenaar van de burgerlijke stand onderworpen worden met het risico dat de enige ware huwelijksintentie, met name het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door verzoekende partij, vastgesteld zou worden en het huwelijk sowieso geen doorgang zou gevonden hebben. Dat ontliep verzoekende partij door het huwelijk in het buitenland te laten plaatsvinden zodat er terecht gesproken wordt van wetsontduiking. Dat nadien alsnog controle kan gedaan worden van het afgesloten huwelijk, hetgeen in casu ook gebeurd is, doet aan voorgaande niets af.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen niet aannemelijk.

Het middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU